

PRAXIS

BULETIN INFORMATIV AL ARHIEPISCOPIEI RÂMNICULUI

Anul V, Nr. 3, iulie – septembrie 2020

Cuvântul Ierarhului

- 3 Filantropia, chip al iubirii Preasfintei Treimi

Eveniment

- 5 „Iubirea față de aproapele se arată ca o vibrație firească a sensibilității sutașului, neperversită de statutul său social”
- 6 „Împlinirea rugăciunilor adresate Maicii Domnului o arată pentru veșnicie mijlocitoare a noastră înaintea Fiului Său”
- 7 „Hristos Domnul nu dă omului doar o simplă tămăduire a trupului, ci El oferă sănătate trupului și sufletului”
- 8 „Conștiința și dreapta credință au devenit Sfântului Prooroc Ilie călăuze la împlinirea legii”
- 9 „Credința este un act al iubirii față de Dumnezeu care devine o stare de permanentă mărturisire”
- 10 „Îndrăznirea către Dumnezeu vine din inima curată, păzită de păcate”
- 11 „Maica Domnului rămâne model de trăire a virtuților pentru fiecare creștin”
- 12 „A avea viață veșnică înseamnă a te împărtăși din viața lui Dumnezeu”
- 13 „Sfânta Cruce este calea de intrare în comuniunea Bisericii ca pregustare a celei din Împărăția lui Dumnezeu”
- 14 Priveghere și Liturghie arhierescă la Mănăstirea Înălțarea Sfintei Cruci
- 15 Drumul Mănăstirilor | 24 de cercetași vâlceni au mers 80 de kilometri pe cărările sihaștrilor

In memoriam

- 16 Monah de Pateric și dascăl al rugăciunii – Arhimandritul Laurențiu Popa (1954-2020)

Eveniment

- 18 Expoziție de icoane la Muzeul Satului Vâlcean
- 19 Colocviu dedicat Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul la Seminarul Teologic din Râmnicu-Vâlcea

Slujire și filantropie

- 20 Rechizite și sprijin pentru elevi la începutul anului școlar
- 22 Conferințele și proiectele sociale „În vremuri tulburi Îl căutăm cu ardoare pe Dumnezeu”, la Biserica „Toți Sfinții”
- 23 Activități filantropice organizate de elevii Seminarului „Sfântul Nicolae” și membrii Asociației Tinerilor Ortodocși „Sfântul Valentin”
- 24 Un nou serviciu social al Arhiepiscopiei Râmnicului: **Centrul de consiliere și sprijin**
- 25 Asociația Liga Femeilor Creștin Ortodoxe, solidară cu persoanele vulnerabile, izolate și singure
- 26 Tablete conectate la internet și rechizite pentru elevii romi

Filantropia, chip al iubirii Preasfintei Treimi

Cu cât e omul mai apropiat de Dumnezeu, cu atât el este mai apropiat de semenii lui; cu cât e mai îndepărtat de El, cu atât stă într-o sciziune tot mai profundă și cu aproapele. Doar Hristos îi poate ține pe credincioși să rămână neabătuți în „unitatea Duhului întru legătura păcii” (Efeseni IV, 3). „Dragostea de semenii crește din obișnuința dragostei față de Dumnezeu, iar dragostea față de Dumnezeu ni se ușurează prin obișnuința cu dragostea față de semenii. El se simte parte din universul „noi”, partener de fiecare clipă al lui Dumnezeu și gata de a deveni partener în fiecare clipă cu un seamăn sau altul în legătura dragostei”¹. Sfântul Ioan Gură de Aur arăta că „numai răutatea sufletului și moleșirea voinței sunt o piedică pentru virtute”². Păcatul aduce cu sine o învârtărire a inimii, întunecă mintea și pervertește voința. Toate acestea provoacă o închidere egoistă în sine a omului.

În Biserică se realizează unitatea credincioșilor întru Hristos Domnul, unitate care este icoană a

1 Pr. Prof. Dumitru STĂNILOAE, *Spiritualitatea ortodoxă: Ascetica și mistica*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1992, p. 274.

2 SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântul al V-lea la Sfântul Apostol Pavel*, p. 257.

unității depline dintre Persoanele Sfintei Treimi: „Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei” (Ioan XVII, 10). Dragostea este deschiderea inimii în mod nelimitat pentru ceilalți în Hristos, a jertfei de sine pentru ceilalți, pentru că „iubirea de Dumnezeu fără iubirea de oameni poate lua înfățișarea unei iubirii abstracte, iar iubirea de semenii practică cu ignorarea iubirii de Dumnezeu este expusă să fie desfigurată de forțele egocentrice; de acele tendințe întunecate ale firii care-l mână pe om la gesturi și fapte străine de orice legătură cu iubirea. Smulsă din dorința iubirii de Dumnezeu, iubirea de semenii va înceta – mai devreme sau mai târziu – de a mai fi o cale de slujire devotată, dezinteresată, jertfelnică a aproapelui, degenerând într-o iubire interesată, egoistă, într-o iubire care te poartă către celălalt numai în cazul când acela îți poate satisface propriile tale dorințe, interesele tale proprii”³.

Chipul dumnezeiesc al persoanei noastre și al celorlalte persoane se dezvoltă și se actualizează în comuniune. În comuniunea cu semenii se dezvoltă cel mai mult însă și misterul prezenței divine interpersonale. Căci numai din iubirea între

3 Pr. Prof. Dr. Dumitru I. BELU, *Despre iubire*, Editura Omniscop, Craiova, 1997, pp. 111-112.

Persoanele divine iradiază forța iubirii noastre interpersonale. Comuniunea inter-personală e un chip al comuniunii treimice și o participare la ea. Deci chipul dumnezeiesc în om e un chip al Treimii și el se arată în comuniunea umană⁴.

Fiecare credincios este chemat, așadar, personal, să se facă părtaș de darurile împărtășite din nesfârșita milostivire a lui Dumnezeu, dar, în același timp, să-și manifeste recunoștința ca act al iubirii sale jertfelnice care „trebuie să fie după chipul iubirii Lui față de noi, să fie numaidecât o iubire față de semenii. Căci Domnul nostru Iisus Hristos nu L-a iubit numai pe Dumnezeu, ci și pe om. El nu a fost cu fața numai către Dumnezeu, ci și către oameni. Nu a fost în comuniune numai cu Tatăl, ci și cu omul. Iubirea Mântuitorului Hristos a fost, în același timp, iubirea Fiului față de Tatăl și iubirea fratelui față de frații săi. Iubirea noastră creștinească trebuie să fie și ea iubirea filială față de Părintele Ceresc dar, în același timp, și iubirea frățească față de ceilalți oameni, care toți sunt frații noștri”⁵.

Pentru aceasta, adevărata comuniune sau unitate a creștinilor se constituie doar în unitatea Trupului Mântuitorului Hristos, Care așază slujirea aproapelui drept temelie a comuniunii: „ci care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitor al vostru. Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă. Că și Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Marcu X, 43-45). „În scrierile Sfântului Atanasie cel Mare, filantropia este considerată principalul motiv care a stat la baza Întrupării Logosului. Neascultarea primului om a făcut necesară manifestarea bunătății Creatorului, Care a venit astfel să-l salveze. Dumnezeu S-a făcut Om, pentru ca omul să devină dumnezeu. Căderea omului l-a înstrăinat pe acesta de Dumnezeu. Restaurarea omului nu se putea face fără iubirea părintească a lui Dumnezeu-Creatorul, Care i-a devenit tată adoptiv. Această iubire părintească este ilustrată de faptul că Dumnezeu nu L-a cruțat pe Unul Născut Fiul Său, Cuvântul, Care S-a făcut Om pentru ca frații Lui să devină părtași ai dumnezeirii”⁶.

Îndumnezeirea este un dar al lui Dumnezeu către oameni, însă omul „nelepădând aplecarea spre cele rele și supunerea sub ele, care aduce chipului lui Dumnezeu urâciune pricinuitoare de necinste,

se înstrăinează, se depărtează de Dumnezeu și de fericirea și viață cea adevărată”⁷. Este nevoie ca persoana umană să răspundă în integralitatea ei apelului tainic al Duhului Sfânt, uitând de sine pentru slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, atunci când se referă la iubirea creștină, în prima epistolă adresată lui Ioan Cubicularul, descoperă acesteia o importanță aparte: „mă bucur și mă veselesc pe drept cuvânt de sfânta iubire după har care vă leagă de Dumnezeu și de aproapele și pe care o cultivați prin toate purtările cuvenite. Astfel am cunoscut la voi toate câte sunt și se numesc ale dumnezeieștii iubiri”⁸. Prin faptul că harul însuși, cel care face începutul îndreptării, este prezent în mod activ în virtuțile creștine acestea pot fi numite sfinte și dumnezeiești, deoarece produc sfințenia celor ce le cultivă și conduc pe drumul îndumnezeirii. Acestea reprezintă în fond cele mai puternice dovezi despre eficiența lucrării harului în om, despre realitatea despătimirii și a iluminării omului credincios.

Sfântul Simeon Noul Teolog, într-unul din imnurile sale spune că iubirea față de semenii constă în: „a face bine dușmanilor / și în a-i iubi pe ei ca pe prieteni, / ca pe niște adevărați binefăcători / și în a te ruga pentru toți / cei ce-ți voiesc răul; în a avea o iubire lăuntrică egală / față de toți, buni și răi, / în a-ți pune sufletul în fiecare zi / pentru toți, înțeleg mântuirea tuturor / pentru a se mântui fiecare, sau toți, de e cu putință”⁹.

Să înmulțim, așadar, faptele noastre de milostenie pentru că lumea de astăzi are tot mai multă nevoie de iubire, de revărsarea dragostei dumnezeiești și prin noi, prin fiecare. Să Îl vedem mereu pe Hristos prezent în aproapele nostru și să ne purtăm cu semenii noștri ca și cu Hristos Însuși, așa cum zice cuvântul scripturistic: „Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei XXV, 40).

† VARSANUFIE

Arhiepiscopul Râmnicului

7 SFÂNTUL GRIGORIE PALAMA, *150 de capete despre cunoștința naturală*, 39, vol. VII, pp. 409-410.

8 SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Scrieri Partea a doua, Scrieri și epistole duhovnicești*, trad. introd. și note de Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, Ed. IBMBOR, București, 1990, p. 27.

9 SFÂNTUL SIMEON NOUL TEOLOG, *Imnele iubirii dumnezeiești*, în vol. Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Stăniloae, *Studii de teologie dogmatică ortodoxă*, Editura Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, pp. 582-585.

*„Iubirea față
de aproapele
se arată ca o
vibrare firească
a sensibilității
sutașului,
nepervertită de
statutul său social”*

Dragostea lui Dumnezeu vădește adâncimea în care ne-am cufundat prin păcate, dar și culmile virtuților pe care ne așază când ne manifestăm cu milă și iubire față de aproapele nostru”, a subliniat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, duminică 5 iulie, la Mănăstirea Surpatele unde a fost cinstită Icoana Maicii Domnului Smolenskaia.

Tâlcuind pericopa evanghelică a duminicii, Înaltpreasfinția Sa a vorbit despre credința mărturisitoare a sutașului care mijlocește înaintea Mântuitorului vindecarea slujitorului său: „Deși aparent surprinzătoare, această apropiere a sutașului față de Mântuitorul Hristos devine un binecuvântat prilej de recunoaștere și de mărturisire a dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu, pe mărturiile celor vindecați care se împărtășiseră din plinătatea darurilor Sale. Întâlnirea și dialogul dintre Domnul Iisus Hristos și sutaș, urmate de săvârșirea minunii, au loc în Capernaum, cetate considerată „patria Sa” (Matei XIII, 54; Marcu VI, 1), datorită nenumăratelor minuni pe care le-a săvârșit acolo.

Cu toate acestea, minunile nu au condus la transformarea duhovnicească a locuitorilor, deși înșiși păgânii, cum este și acest sutaș, recunosc și mărturisesc dumnezeirea Sa: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea” (Matei VIII, 8). Lumina faptelor Sale era ascunsă sub vălul necredinței multora și, de aceea, Capernaumul este plâns de Mântuitorul înainte de patima Sa: „Și tu, Capernaume! N-ai fost înălțat până la cer? Până la iad te vei coborî. Căci, de s-ar fi făcut în Sodoma

minunile ce s-au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi” (Matei XI, 23).

Iubirea față de aproapele așezată de Mântuitorul drept criteriul ultim de la Judecata de Apoi se arată ca o vibrare firească a sensibilității sutașului nepervertită de statutul său social, de funcția de conducere de care se bucura. Sutașul știa că era suficient ca Acela Care avea „autoritate asupra slăbiciunilor omenеști” să poruncească pentru a fi vindecat slujitorul său și, de aceea, nici nu l-a adus înaintea Domnului. Cuvintele îi vădesc credința, după cum arată Însuși Mântuitorul: „Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință” (Matei VIII, 10). Mijlocirea către Mântuitorul a tămăduirii slujitorului bolnav nu era o manifestare a autorității sale de sutaș, ci a smereniei și a rugăciunii înălțate către Doctorul sufletelor și trupurilor noastre. Bunătatea se transformă în virtutea care îl așază în pomenirea Bisericii pentru totdeauna, dar și model de slujire pentru contemporani.

Sutașul ne încredințează, cu dragostea față de sluga sa, că rugăciunea nu poate lipsi pe nicio treaptă a virtuților, iar Dumnezeu ascultă și împlinește rugăciunile celor care mijlocesc pentru noi. Scara virtuților duce spre unirea cu Dumnezeu care se trăiește veșnic în starea de rugăciune. Rugăciunile care se fac aici cu siguranță vor fi de mare ajutor în activitatea noastră de zidire duhovnicească, fiindcă acestea nu se poate să nu devină lucrătoare în viețile credincioșilor și să fie trecute de la fața lui Dumnezeu, a încheiat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie.

„Împlinirea rugăciunilor adresate Maicii Domnului o arată pentru veșnicie mijlocitoare a noastră înaintea Fiului Său”

Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, a săvârșit Sfânta Liturghie duminică, 12 iulie, la Catedrala Arhiepiscopală din Râmnicu-Vâlcea unde a fost cinstită Icoana Maicii Domnului Prodromița.

La inițiativa Întocpreasfinției Sale, Icoana Maicii Domnului Prodromița a devenit ocrotitoare a Municipiului Râmnicu-Vâlcea, începând cu anul 2015, fiind mărturisit faptul că Biserica este un organism viu în cadrul căruia se realizează mântuirea omului.

În cuvântul de învățătură împărtășit preoților și credincioșilor, Întocpreasfințitul Părinte Varsanufie a arătat că „Dumnezeu Își descoperă prin mijlocirea Maicii Domnului nemărginita Sa iubire față de oameni, dar și chemarea omului la sfințenie.

Prin cinstirea icoanelor făcătoare de minuni ale Maicii Domnului conștiința omului rămâne trează și devine lucrătoare. Mulți pelerini vin la icoanele făcătoare de minuni, atestând credința în minunile petrecute prin acestea, precum și faptul că ele sunt în continuare izvoare de har. Harul izvorât prin ele pune început al credinței și o menține în oameni.

Maica Domnului este mijlocitoare nu doar pentru momentul Întrupării, ci este mijlocitoare de-a lungul istoriei mântuirii până la sfârșitul acestui veac. Maica Domnului dezvăluie prin icoanele sale legătura vie și personală cu Fiul și legătura

personală cu noi. Rugăciunile adresate de către credincioși Maicii Domnului sunt rugăciuni adresate și Fiului ei. Această legătură este mărturisită prin cinstirea icoanelor sale făcătoare de minuni, dar și în Sfânta Scriptură și în cântarea liturgică, întrucât fundamentul tuturor învățăturilor despre Maica Domnului îl constituie Întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul, locuirea, sălășluirea reală a lui Dumnezeu în pântecul său.

În lumina acestei învățături, ea devine sfeșnicul de aur în brațele căruia luminează „Lumina cea adevărată”, după cum învață Sfântul Efrem Sirul care afirma că El lumina din trupul ei cum lumina din râul Iordanului și pe vârful Taborului.

Cei mai mulți pelerini vin la icoanele făcătoare de minuni să se roage ca la un izvor viu și nesecat al harului. Prezența lor în fața icoanelor făcătoare de minuni descoperă evlavie, dar și credința, ca una ce este vie, lucrătoare prin faptele cele bineplăcute lui Dumnezeu, dar și mărturisitoare, întrucât arată tuturor că puterea Maicii Domnului întrece orice încercare umană ca ceea ce are „stăpânire nebiruită”.

Evlavia se trăiește astfel ca sentiment al recunoștinței față de iubirea lui Dumnezeu și față de mijlocirea sfinților înaintea Preasfintei Treimi. Mai mult decât atât, trebuie să o așezăm pe Maica Domnului drept model de evlavie și de smerenie în viața noastră”, a încheiat Întocpreasfințitul Părinte Varsanufie.

„Hristos Domnul nu dă omului doar o simplă tămăduire a trupului, ci El oferă sănătate trupului și sufletului”

Rugăciunea este ajutorul omului bolnav”, a subliniat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, duminică, 19 iulie, la Biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din orașul Călimănești.

Tâlcuind pericopa evanghelică a duminicii, Înaltpreasfinția Sa a precizat: „Purtarea de grijă a lui Dumnezeu se descoperă ca manifestare a nesfârșitei Sale iubiri față de oameni, aducând deopotrivă tămăduire sufletului și trupului.

Mântuitorul Hristos, văzând credința celor care purtau patul slăbănogului, a zis acestuia: «Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!» (Matei IX,2). Nu a cercetat dorința acestuia, ci a răsplătit rugăciunea de mijlocire a celor care se apropiau cu inima îndurerată de suferința aproapelui. Vorbește Domnul despre aceștia ca despre unii care erau într-adevăr uniți în credință, iar binele săvârșit, ca manifestare a credinței și rugăciunii comune, devine un act bineplăcut înaintea lui Dumnezeu Care îi oferă slăbănogului ceea ce nimeni nu i-ar fi putut da vreodată: iertarea păcatelor. Cuvintele Domnului cutremură sufletele

cărturarilor și creează o bucurie năprăită celor care își manifestaseră credința prin purtarea de grijă față de aproapele.

Cunoscând gândurile cărturarilor, Mântuitorul li Se descoperă drept Mesia: «Să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele. A spus apoi slăbănogului: Scoală-te! Ia-ți patul și mergi la casa ta!» Dacă curățirea păcatelor era actul pe care îl cunoștea doar Fiul lui Dumnezeu, de tămăduirea trupului s-au încredințat toți cei prezenți, dintre care mulți au slăvit pe Dumnezeu. Hristos Domnul nu dă omului doar o simplă tămăduire a trupului, ci El oferă sănătate trupului și sufletului. Astfel, înțelegem din lucrarea Mântuitorului Hristos că iertarea păcatului sufletește aduce vindecarea trupului, pe când vindecarea sau ameliorarea bolii în trup, pe cale exclusiv terapeutică, nu implică în mod direct iertarea păcatelor”.

Continuând cuvântul de învățătură, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie a arătat că „vindecarea trebuie primită cu recunoștință. Nu Dumnezeu are nevoie de mulțumirea noastră, ci noi trebuie să mulțumim Lui, pentru a ne îmbogăți duhovnicește și pentru a crește în comuniune, în iubire smerită și sfântă”.

„Conștiința și dreapta credință au devenit Sfântului Prooroc Ilie călăuze la împlinirea legii”

Atunci când regele Ahab a stricat rânduiala de credință și a îndemnat poporul să-și însușească un fel nepotrivit de a gândi la Dumnezeu, conștiința și dreapta credință au devenit Sfântului Prooroc Ilie călăuze la împlinirea legii”, a subliniat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, luni, 20 iulie, la hramul Mănăstirii Pahomie.

Așezată sub geana muntelui, biserica Mănăstirii Pahomie a fost construită în anul 1520 de către monahul Pahomie și haiducul Sava, devenind în timp un spațiu al rugăciunii curate.

Vorbind despre starea duhovnicească a poporului închinător la idoli, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie a precizat că „decăderea spirituală la care ajunsese poporul în urma închinării la idoli ne arată că păcatele întunecă, înăbușă și adorm conștiința. Viața păcătoasă îndelungată înrobise conștiința oamenilor din popor, încât aceștia erau ferecați în lanțurile păcatului, fără să își dea seama. Este cunoscut faptul că Dumnezeu îi adresase poporului ales îndemnul: «Fiți sfinți, căci Sfânt sunt Eu, Domnul Dumnezeu vostru!» (Levitic XIX, 2). Oamenii uitaseră de binecuvântările pe care Domnul Dumnezeu le revărsase în viețile lor și nici

măcar seceta și foametea, lipsurile materiale nu-i determinaseră să se întoarcă spre El.

Era nevoie de mare osteneală pentru ridicarea acestora din starea de păcat, însă primesc ajutor de la Dumnezeu prin faptele cele minunate ale Sfântului Prooroc Ilie, om drept, cu viață sfântă. Acesta a primit „îndrăzneala” de a-L mustra pe regele apostat Ahab și, în același timp, de a mijloci către Dumnezeu pentru întoarcerea la credință și iertarea păcatelor poporului. Curajul său a fost rod al rugăciunii, al postirii îndelungate, al meditației la poruncile și dreptatea lui Dumnezeu. După ce a mers 40 de zile postind până în muntele Horeb, fiind în peșteră, Sfântul Ilie a simțit prezența lui Dumnezeu în adierea de vânt răcoritor.

Prin voia lui Dumnezeu, Sfântul Prooroc Ilie a fost ridicat la ceruri într-un car de foc și s-a arătat împreună cu Moise la Schimbarea la Față a Domnului nostru Iisus Hristos, pe Muntele Tabor.

În vremuri de încercare, așa cum sunt cele pe care le traversăm și noi astăzi, Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul reprezintă pentru noi un model de statornicie în dreapta credință”, a accentuat în finalul cuvântului de învățătură Chiriarhul Râmnicului, așezându-l în inimile celor care au participat la Sfânta Liturghie.

„Credința este un act al iubirii față de Dumnezeu care devine o stare de permanentă mărturisire”

Nu putea fi o bucurie mai mare pentru cei doi orbi decât aceea ca atunci când au primit darul vederii să privească chipul lui Dumnezeu”, a spus Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, duminică, 26 iulie, la Mănăstirea Sfântul Mare Mucenic Pantelimon din municipiul Drăgășani, unde a așezat piatra de temelie și a sfințit locul pentru zidirea noii biserici.

În cuvântul de învățătură împărtășit celor care au participat la Sfânta Liturghie, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie a arătat că „din freamătul mulțimii care Îi urma Mântuitorului Hristos răzbate strigătul celor doi orbi: «Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!» Strigătul acesta era nu doar o cerere personală, ci și mărturisirea dumnezeirii Sale, aceștia numindu-L «Fiule al lui David». Domnul nostru Iisus Hristos arată în continuare importanța credinței în primirea vindecării, întrebându-i pe cei doi orbi: «Credeti că pot să fac Eu aceasta?» (Matei IX, 28), dar și faptul că aceasta trebuie să fie statornică și să se adeverească prin fapte. Pentru Sfântul Apostol Pavel, «credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute» (Evrei XI, 1).

Pedeplin încredințați erau și cei doi orbi de puterea dumnezeiască a Mântuitorului pe Care ei, deși nu aveau darul vederii fizice, L-au cunoscut prin puterea credinței și, de aceea, au răspuns: «Da, Doamne!, iar Iisus a zis către ei: După credința voastră, fie vouă. Și în clipa aceea s-au deschis ochii lor» (Matei IX, 29-30). Minunat lucru a fost ca atunci când vălul orbirii a căzut de pe ochii lor să poată vedea pe Fiul lui Dumnezeu. Vederea lui Dumnezeu este întotdeauna o revelație săvârșită prin voința Sa pentru că Se descoperă din iubire, din milostivire, celor curați la inimă. Orbirea nu-i împiedicase pe acești oameni să-și curățească sufletele. Această stare de curăție le-a dat puterea de a crede că Omul al Cărui glas îl auzeau este Doctorul trupurilor și al sufletelor, dar și de a-L mărturisi «drept Fiul lui David». Puterea credinței lor devine măsură a propriei vindecări căci s-au făcut într-un totu sănătoși. Bucuria a fost atât

de mare, încât, uitând de porunca Domnului Iisus Hristos de a nu povesti despre această minune, Îl mărturisesc pe Mântuitorul celor care erau lipsiți de lumina credinței și acoperiți de vălul legii, celor care erau ținuti în bezna orbirii sufletești.

Au adus la Mântuitorul apoi un om mut care era demonizat. Se descoperă aici întâi dragostea celor care mijlocesc pentru acest demonizat. El avea voința slăbită și sufletul încătușat de diavol, încât nu mai nădăjduia în ajutorul lui Dumnezeu și, fiind mut, nici nu cere Mântuitorului tămăduirea rănilor sale sufletești și trupești. Pentru credința și dragostea celor care mijlociseră vindecarea omului mut stăpânit de diavol, Domnul nostru Iisus Hristos alungă demonul, iar cel neputincios începe să vorbească și să aducă slavă Celui de Care se lepădase mai înainte.

Vălul necunoașterii s-a ridicat de pe inimile multora, încât au mărturisit că «niciodată nu s-a arătat așa în Israel».

Învățăm, așadar, că mărturisirea credinței izvorăște din inima curată, despătimită. Credința nu poate avea doar un aspect exterior, ci este un act al iubirii față de Dumnezeu care devine o stare de permanentă mărturisire”, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

„Îndrăznirea către Dumnezeu vine din inima curată, păzită de păcate”

„Evanghelia ne arată că Dumnezeu nu conține să ne ajute atunci când, aflați în primejdii, îndrăznim la marea Sa milostivire”, a spus Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului.

Chiriarhul Râmnicului a săvârșit Sfânta Liturghie duminică, 9 august, la biserica Parohiei Călina din Protopopiatul Drăgășani.

„După ce a dat drumul multimilor, Mântuitorul Se retrage în rugăciune, învățându-ne că Dumnezeu este prezent prin harul Său în sufletul celui care se roagă, luminându-i mintea, încălzindu-i inima și curățindu-i simțirile”, a arătat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie în cuvântul de învățătură.

Părintele Arhiepiscop a arătat, de asemenea, că „nepăzirea minții, lipsa rugăciunii, a nădejdi în ajutorul lui Dumnezeu, toate îl fac pe om temător și șovăielnic atunci când este înconjurat de valurile ispitelor, întocmai cum era și corabia Sfinților Apostoli în mijlocul mării învolburate.

Întâlnirea cu Mântuitorul Hristos la a patra strajă din noapte descoperă și datoria noastră de a fi stăruitori în rugăciune, de a priveghea în momentele în care valurile ispitelor ne afundă în păcat. Nu doar Sfinții Apostoli au primit îndemnul «Îndrăzniți! Eu sunt! Nu vă temeți», ci fiecare dintre noi trebuie să

îndrăznească, să-I ceară ajutorul lui Dumnezeu. Îndrăznirea către Dumnezeu vine însă din inima curată, păzită de păcate.

Sfântul Ioan Gură de Aur arăta că «mulți păcătoși cuprinși de o evlavie nefirească nu se roagă, zicând: Nu îndrăznesc, sunt plin de rușine! Cum să mă duc înaintea Stăpânului? Cum pot să-L rog? Nu îndrăznești? Tocmai de aceea du-te și roagă-L, ca să dobândești multă îndrăznire! Nu dorești tu atât binele tău, cât dorește Dumnezeu mântuirea ta». Omul nu se poate elibera de patimi decât cerând mereu ajutorul lui Dumnezeu cu inimă smerită.

Rugăciunea celui smerit se preface în scară de mântuire. Să nădăjduim în Domnul, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel: «Pentru aceea, având bună îndrăzneală, să zicem: Domnul este întru-ajutorul meu; nu mă voi teme!» (Evrei XIII, 6). Pentru aceasta, spune Sfântul Ioan Teologul, «rămâneți întru El, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta și să nu ne rușinăm de El, la venirea Lui» (I Ioan II, 28).

Cuvintele Mântuitorului nu trebuie doar să bucure auzul nostru ci să conducă la comuniunea cu Dumnezeu. Împărtășirea cu Trupul euharistic al Mântuitorului Hristos ne face să înțelegem mai adânc Cuvântul dumnezeiesc”, a încheiat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului.

„Maica Domnului rămâne model de trăire a virtuților pentru fiecare creștin”

Născătoarea de Dumnezeu este prin excelență pentru fiecare creștin model pentru trăirea virtuților și împlinirea lor, însă este și model de a-L aduce pe Hristos în lume și de a-L vesti pe Acesta spre deplina cunoaștere a Lui: «Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis» (Ioan XVII, 3)”, a arătat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului la Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.

În continuare, Înaltpreasfinția Sa a vorbit despre descoperirea misiunii Maicii Domnului în Sfânta Scriptură și în cântările bisericești, amintind că „textele liturgice ale Bisericii Ortodoxe, mai ales cele din cadrul Vecerniei și Utreniei, folosesc o serie de numiri și imagini pentru persoana Maicii Domnului. Foarte multe dintre acestea sunt referințe sau aluzii la persoane, obiecte sau evenimente istorice din Vechiul Testament. Astfel, corabia lui Noe, rugul aprins, vasul cu mană, scara lui Iacov, toiagul lui Aaron, poarta închisă din profeția lui Iezechiel (Iezechiel XLIV, 2), sunt toate imagini-simbol, icoane narrative ale Maicii Domnului. Sfântul Grigorie Palama consideră că toate preînchipuirile și prefigurările din Vechiul Testament care se referă la persoana Născătoarei de Dumnezeu reprezintă profunzimi hristologice și soteriologice și, în același timp, sunt căi și modele în încercarea de experiență a virtuților, dar și experiențe de sădare a Cuvântului în lume, Maica Domnului fiind astfel exemplu prin excelență pentru orice slujitor și vestitor al Cuvântului.

Sunt interpretate ca prefigurări ale Născătoarei de

Dumnezeu mai ales tipuri veterotestamentare care cuprind în ele sfințenia: vasul de mană, vasul vrednic al Stăpânului, norul luminos, tronul lui Dumnezeu, templul Său și cortul sfânt. Ea este chivotul Legii și lăcașul însuflețit al lui Dumnezeu. De aceea, ea poate fi numită și Cer sau mai încăpătoare decât Cerurile, întrucât cuprinde în trupul său pe Dumnezeu Cel necircumscrib Care Se circumscrie în ea; Cel nemărginit Se mărginește în ea și se împlinește taina: finitul capabil să cuprindă infinitul. Dumnezeu Cel necuprins Se face om, pentru a îndumnezei ființa umană.

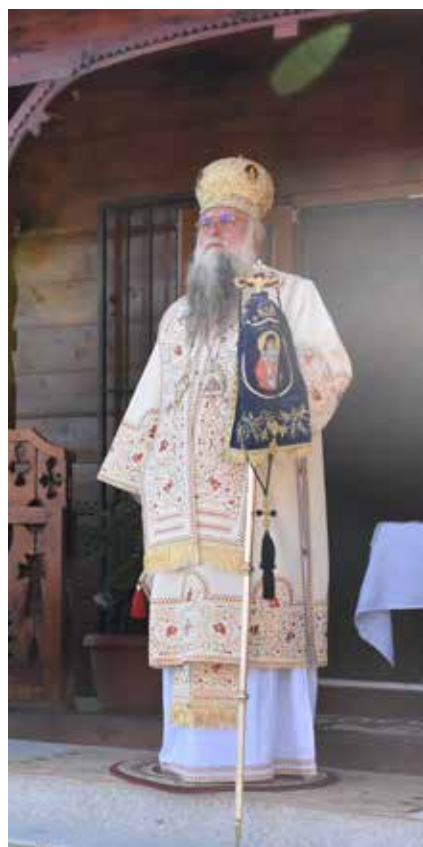
Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este aceea care întrupează toate cele câte au fost vestite prin profeți și le transpune în vremea harului ca exemple întruate.

Sfântul Maxim Mărturisitorul accentua că Maica Domnului este «scara ce urcă la cer, pe care a coborât Dumnezeu pe pământ, podul ce duce pământul la cer, uimirea îngerilor», este cea care s-a dăruit deplin Cuvântului prin deplina jertfire a sa pentru Acesta.

Maica Domnului ne-a arătat ceea ce trebuie să cunoaștem în viața aceasta și ne călăuzește spre sfințenie”, a încheiat Înaltpreasfinția Sa.

„A avea viață veșnică înseamnă a te împărtăși din viața lui Dumnezeu”

Mântuitorul Hristos S-a întrupat pentru ca noi să devenim fii ai Celui Preaînalt, împreună-moștenitori, după făgăduință (Galateni III, 29)”, i-a încredințat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, pe cei care au participat la Sfânta Liturghie la Mănăstirea Înălțarea Sfintei Cruci și Sfânta Maria Egipteanca din localitatea Budești.

În cuvântul de învățătură împărtășit la finalul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfinția Sa a arătat că „mântuirea nu este doar un gând al nostru, ci răspuns la chemarea lui Hristos, pentru a-L primi în inima noastră și pentru a ne mărturisi credința.

Întrebarea tânărului «Ce trebuie să fac pentru a dobândi viața veșnică?» nu doar că trebuie să preocupe pe fiecare dintre noi, ci trebuie să determine schimbarea în bine a vieții noastre. Mântuitorul l-a privit pe tânăr în mod admirativ pentru sinceritatea și pentru preocupările frumoase ale tinereții sale și l-a îndrumat să păzească și să împlinească poruncile, pentru că Legea era călăuză spre Hristos (Galateni III, 24).

«Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb! Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!» (Matei XIX, 18-19) alcătuiau adevărate îndreptare de viață pentru cei ce se osteneau să pătrundă sensul adânc al cuvintelor Sfintelor Scripturi. Însă, pentru dobândirea mântuirii, nu era suficientă trăirea morală, ci erau necesare credința, dreptatea, lucrarea virtuților și omorârea patimilor. Pe acestea le descoperă Fiul lui Dumnezeu atunci când îl sfătuiește: «Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi!» (Matei XIX, 21).

Ceea ce tânărul trebuia să înțeleagă era că renunțarea cu adevărat la propriile plăceri înseamnă renunțarea la egoism, pentru a putea iubi și ierta cu adevărat, pentru a ajunge prin efortul său ascetic și ajutorul Harului dumnezeiesc la măsura fermă a înlocuirii plăcerilor sale cu iubirea de Dumnezeu și de semenii. Părintele Dumitru Stăniloae arăta că «precum iubirea leagă pe oameni, așa patimile destramă legătura dintre ei. Ele sunt fermentul dezordinii lăuntrice și interpersonale. Ele sunt zidul îngroșat între noi și Dumnezeu, ceață așezată pe transparența lui Dumnezeu pentru firea noastră».

«Vino și urmează-Mi!» era deopotrivă invitația adresată tânărului, dar și încredințarea acestuia că lupta cu patimile se duce doar cu ajutorul harului dumnezeiesc ce înnoiește fundamental ființa umană, conform cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: «El ne-a mântuit nu din faptele cele întru dreptate săvârșite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia nașterii celei de a doua și prin înnoirea Duhului Sfânt» (Tit III, 5).

«Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a trimis pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică» (Ioan III, 16). De aceea, să nu fim nepăsători față de lucrarea lui Dumnezeu! A avea viață veșnică înseamnă a te împărtăși din viața lui Dumnezeu”, a încheiat Înaltpreasfinția Sa.

„Sfânta Cruce este calea de intrare în comuniunea Bisericii ca pregustare a celei din Împărăția lui Dumnezeu”

Prin Jertfa Mântuitorului Hristos pe Cruce a fost restabilită starea de comuniune dintre Dumnezeu și om. Biserica este astfel locul reîntâlnirii omului cu Dumnezeu, al unității dintre cele de sus și cele de jos. «Să laude cu un glas cerul și pământul, că pusă este înaintea tuturor preafericita Cruce pe care, fiind pironit trupest, Hristos S-a sfârșit» - arată una dintre cântările liturgice închinată Sfintei Cruci”, a subliniat Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, duminică, 13 septembrie, la Catedrala Arhiepiscopală Sfântul Nicolae din Râmnicu-Vâlcea.

Chiriarhul Râmnicului a arătat totodată că „toată teologia patristică socotește că Trupul Cel Răstignit și Înviat al lui Hristos este temelia adevărată a unității Bisericii, fapt descoperit și în cântarea liturgică: «Crucea înălțându-se, toată făptura îndeamnă a lăuda preacurată Patima Celui Ce S-a înălțat pe dânsa, căci întru aceasta, ucigând pe cel ce ne-a ucis pe noi, pe cei omorâți i-a înviat și i-a înfrumusețat și în ceruri a locui i-a învrednicit, ca un milostiv, pentru mulțimea bunătății Sale. Pentru aceea, bucurându-ne, să înălțăm numele Lui și să mărim sfințenia Lui cea preaînaltă».

Prin cele două axe ale sale, orizontală și verticală, Sfânta Cruce ne arată că jertfa Mântuitorului Hristos le cuprinde și le unește pe toate, atât pe cele cerești cu cele pământești, pe Dumnezeu cu oamenii, cât și pe om cu semenii săi, adunându-i în singura realitate din lumea aceasta care transcede lumea: «Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos

Iisus. Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus» (Galateni III, 26-28)».

Viața în har înseamnă comuniunea cu Hristos, în Duhul Sfânt, după cum ne încredințează Sfântul Grigorie Palama: «Deci, cei ce se îndumnezeiesc nu se fac numai mai buni după fire, ci primesc lucrarea dumnezeiască, sau pe Însuși Duhul Sfânt». Această stare de îndumnezeire este totuna cu unirea și comuniunea omului cu Dumnezeu, este o participare la Dumnezeire și o comuniune îndumnezeitoare. Așadar, termenul «îndumnezeire» este sinonim cu termenii de «comuniune», «participare» și «unire». Vederea, îndumnezeirea și unirea cu Dumnezeu sunt lucruri care oferă omului adevărata cunoaștere a Dumnezeirii”, a spus Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie.

Priveghere și Liturghie arhierească la Mănăstirea Înălțarea Sfintei Cruci

Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, a săvârșit în seara zilei de duminică, 13 septembrie, slujba Privegherii, continuată cu Sfânta Liturghie în noaptea de 14 septembrie, la Mănăstirea Înălțarea Sfintei Cruci și Sfânta Maria Egipteanca din localitatea Budești.

În cuvântul de învățătură împărtășit obștii mănăstirii și pelerinilor prezenți la slujba de priveghere, Părintele Arhiepiscop a arătat că „Nimeni nu este vrednic de Dumnezeu, dacă nu s-a adus mai întâi el ca jertfă vie, după cum ne îndeamnă Sfântul Grigorie de Nazianz.

Lumea este o jertfă continuă pentru Hristos, după cum și pentru cei ce viețuiesc în Hristos, adică se fac Biserici vii: «Zidiți fiind pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul, în Care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh» (Efeseni II, 20-22).

De altfel, după cum Părintele Dumitru Stăniloae sublinia: «În felul acesta, crucea lui Hristos e așezată în Biserică ca într-un paradis restabilit, sau ca un început de restabilire a lui. Din ea învățăm și luăm putere să ne comportăm față de natură nu ca unii ce ne lăsăm ispițiți de plăcerile ce pot fi oferite sensibilității noastre trupesti ieșite de sub puterea spiritului, ci ca unii ce facem efortul să ne întărim spiritul în contact cu ea, într-o continuă transcendere spre Dumnezeu, chiar dacă acest efort e împreunat cu nu puțină suferință».

Iubirea lui Dumnezeu față de oameni, dovedită și prin înomenirea Sa, ne arată că iubirea adevărată înseamnă jertfă, dăruire, sărăcire a ta în fața aproapelui și asumarea durerii celui alt în fața durerii tale, deșertare de tine, ca să-l primești pe celălalt, iar primindu-l pe aproapele, pe Hristos Îl primești, după cum El Însuși ne asigură: «Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut» (Matei XXV, 40)”, a încheiat Înaltpreasfinția Sa.

Drumul Mănăstirilor | 24 de cercetași vâlceni au mers 80 de kilometri pe cărările sihaștrilor

Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, i-a binecuvântat pe cercetașii vâlceni care au participat la pelerinajul „Drumul Mănăstirilor”, în perioada 16 -21 iulie.

Înaltpreasfinția Sa a întâlnit grupul de pelerini la Mănăstirea Stânișoara unde, după rostirea rugăciunii de călătorie, a oferit fiecărui participant *Carnetul de pelerin*, adresându-le îndemnul de a imita virtuțile sfinților: *„Sfințenia este parte integrantă din structura sufletului celui botezat în Biserica Ortodoxă, asumându-și transformarea duhovnicească, de la chip al lui Dumnezeu la asemănarea cu El. În acest pelerinaj călătoriți pe potecile pe care sihaștrii mergeau de la o mănăstire la alta, păstrând în inima lor rugăciunea curată către Dumnezeu. Aceștia au devenit vase alese ale Duhului Sfânt și pururea rugători înaintea Tronului Preasfintei Treimi pentru neamul românesc. De*

aceea, timpul petrecut în această călătorie trebuie să devină o comoară vie în care să descoperim iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele”.

Pelerinajul a debutat la Mănăstirea Stânișoara de unde tinerii pelerini au mers, timp de șase zile, la mănăstirile Turnu, Cozia, Comanca, Bradu, Iezer, Pahomie, Pătrunsa, Arnota, Bistrița, Hurezi, Vârful lui Roman.

Purtând steagul Arhiepiscopiei Râmnicului, adolescenții au străbătut pe jos 80 de kilometri, făcând popasuri la mănăstirile din zonă.

Ideea le-a venit după ce au descoperit prin pădure cruci încrustate pe copaci, parte dintr-un traseu numit de localnici Drumul călugărului. *„Atunci am realizat că traseele turistice din Munții Vâlcii sunt practic între zecile de mănăstiri seculare”*, a declarat Nicolae Almași, președintele centrului de cercetași „Mircea cel Bătrân” din Râmnicu-Vâlcea.

Monah de Pateric și dascăl al rugăciunii – Arhimandritul Laurențiu Popa (1954-2020)

Părintele Arhimandrit Laurențiu Popa, starețul Mănăstirii Stânișoara, a plecat la Domnul în ziua de prăznuire a Sfântului Ierarh Nifon. Pentru mângâierea monahilor din obștea Mănăstirii Stânișoara și a fiilor dohovnicești pe care părintele arhimandrit i-a călăuzit în viața duhovnicească, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, a adresat cuvânt de binecuvântare și de întărire în nădejdea vieții veșnice:

„Cu multă durere am aflat vestea trecerii la cele veșnice, în dimineața zilei de 11 august, a părintelui Arhimandrit Laurențiu Popa, starețul Mănăstirii Stânișoara.

Cinstit de slujitori ai Bisericii, de monahi, de mulții ucenici pe care i-a avut și de credincioșii care l-au cunoscut, Arhimandritul Laurențiu Popa s-a făcut adevărat avvă, după modelul Patericului. Rugăciunea inimii, blândețea, smerenia, discreția duhovnicească, postirea, citirea la Psaltire, ascultarea și tăierea voii sunt coordonate ale vieții sale călugărești însușite încă din tinerețe, de când a ucenicit pe lângă Părinții Cleopa Ilie și Paisie Olaru, pentru ca mai târziu să le împărtășească ucenicilor săi, ca fiind dreptare ale mântuirii. Sarcina părintelui a fost, așadar, de a-i „naște” duhovnicește pe ceilalți în virtute spre cunoașterea lui Dumnezeu, prin lepădarea de

patimi și așezarea minții în rugăciunea curată.

Blândețea și disciplina, credința statornică și dreaptă le experimentase în casa evlavioșilor săi părinți, Aurel și Aurica Popa, unde văzuse lumina zilei la data de 22 aprilie 1954, în satul Poiana, comuna Glăvănești din raionul Zeletin (județul Bacău).

Între anii 1961-1965 a urmat cursurile școlii primare în satul natal, continuând apoi școala generală în satul Cociu (1965-1969). În anul 1969 a fost admis la Liceul „Alexandru Vlahuță” din localitatea Podu Turcului, după finalizarea căruia, în anul 1974, a susținut examen de admitere la Facultatea de Chimie din Iași, fiind admis. A fost recrutat în Armată, desfășurându-și stagiul militar la Constanța în perioada septembrie 1974 - iunie 1975, după care, în toamna aceluiași an, a început cursurile Facultății de Chimie din Iași.

Fire studioasă și evlavioasă, a fost preocupat să alăture formării intelectuale și pe cea duhovnicească. În timpul studiilor la Facultatea de Chimie a Universității din Iași, pașii îl purtau spre Catedrala Mitropolitană unde participa la slujbele de seară și la Sfânta Liturghie, atrăgând atenția celor însărcinați cu educația marxistă a tinerilor studenți. Nu a fost speriat nici de atenționarea profesorilor ori a colegilor „binevoitori” asupra „petelor negre” care, înscrise în dosarul său studentesc, aveau urmări negative într-o viitoare carieră. Deși încă tânăr, conștiința îl îndemna să rămână statornic dorinței de a fi prezent la sfintele slujbe și a început să caute modele de trăire duhovnicească. Era o perioadă foarte grea pentru Biserică, pentru preoți, pentru călugări: Decretul 410 din 1959 alungase călugăriile din mănăstiri, iar închisorile fuseseră umplute în deceniul anterior cu preoți și monahi.

În pofida interdicțiilor, a călătorit în zona Neamțului unde era vie lucrarea duhovnicească a Părintelui Cleopa și a Ieroschimonahului Paisie Olaru, iar în scurt timp, în anul 1977, a fost primit frate la Mănăstirea Sihăstria. Calitățile sale au fost în scurtă vreme remarcate, încât, după numai trei ani, a depus voturile monahale, naș de călugărie fiindu-i Părintele Cleopa, care i-a rămas model de sfințenie întreaga viață. Căuta să primească cuvânt de folos de la toți părinții îmbunătățiți: părintele Veniamin Bărbăcaru, părintele Nicodim, părintele Ioanichie Bălan, părintele Ioil, părintele Vartolomeu Florea, Arhimandritul Victorin Oanale, care

urmau calea vieții după voința lui Dumnezeu, uneori până la jertfa de sine. A urmat cursurile Facultății de Teologie din Sibiu în perioada 1979-1981, însă a fost nevoit să le întrerupă în cel de-al treilea an.

Vrednicul de pomenire și fericit într-o adormire Patriarhul Teotist, în perioada în care era Mitropolit al Moldovei, l-a hirotonit diacon în ianuarie 1981, iar la Praznicul Bunei-Vestiri al aceluiași an a fost hirotonit preot. Era cucerit însă de duhul blândeții și al rugăciunii Părintelui Paisie Olaru, la autoritatea căruia căuta vindecarea neputințelor începutului de călugărie pe Taborul Sihăstriei, la Mănăstirea Sihla, unde între anii 1983 și 1987 a fost egumen. Împlinirea rânduielilor de slujbă, ascultarea desăvârșită, primirea pelerinilor care alergau la povața Părintelui Paisie îi împleteau rugăciunea cu ascultarea de egumen. În viața aspră din vârful muntelui, în rigoarea pentru păstrarea tipicului și a rânduielilor călugărești, căuta discernământul sau dreapta judecată. După modelul părinților din *Pateric* și a părinților filocalici, înțelegea că pacea inimii și sfințenia sunt darurile lui Dumnezeu care se împărtășesc în funcție de deschiderea inimii, prin pocăință și nevoiță, prin rugăciunea care trebuia să tindă a deveni o rugăciune a inimii. Smerindu-se, nu vorbea niciodată despre rugăciunea proprie ci îi amintea pe Părintele Cleopa și pe părinții îmbunătățiți duhovnicește care mărturiseau despre aceasta.

Ancorat în tipicul Mănăstirii Sihăstria, la 15 iunie 1987, rămânând în ascultare față de părintele său duhovnicesc, pășea în ținutul Vâlcii, în apropierea chiliilor Sfinților Neofit și Meletie, la Mănăstirea Stânișoara, grav afectată în perioada comunistă, spre a reînnoași șirul rugărilor înaintea Preasfintei Treimi, împreună cu ultimii doi viețuitori. Și-a reluat studiile la Facultatea de Teologie din Sibiu, devenind licențiat al acesteia în anul 1989. Reorganizarea obștii monahale, restaurarea bisericii mari și ridicarea din temelie a paraclisului, restaurarea chiliilor, întemeierea unei gospodării, tindeau să-l copleșească, însă răbdarea și jertfa de sine l-au ajutat să se arate destoinic în slujire. Pe Valea Oltului, la mănăstirile Frăsinei și Cozia, a întâlnit părinții următori ai rânduielilor Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, el însuși rugător, ascet și, în același timp, om de acțiune, permanent angajat în slujirea nevoilor semenilor.

De aceea, Părintele Laurențiu Popa nu a cruțat timp pentru împlinirea pravilei, oricât erau de solicitante celelalte ascultări, iar peste ani aceasta a devenit regula mănăstirii. Era exigent mai ales cu prezența la slujbă. În rest, aspru cu cei îndârjiți în săvârșirea răului, blând cu cei care arătau pocăință sinceră și dorință de îndreptare, fiind căutat, în special după anul 1990, de ucenici din diferite medii sociale, călugări și mireni.

În viața duhovnicească a fost ca o stâncă iar ca

stareț, mare ctitor: de biserici, de mănăstiri, de suflete pentru Împăratul Hristos. Rând pe rând a restaurat biserica și paraclisul, a primenit chiliile, a introdus curentul electric în mănăstire (o rețea de 7 km), a împrejmuit incinta, a organizat gospodăria, s-a preocupat de amenajarea drumului care urcă spre mănăstire, a construit noul arhondaric, stăreția și trapeza. În cei treizeci și trei de ani de slujire ca stareț al Mănăstirii Stânișoara a rectitorit însă nu doar cele văzute ci și biserici vii în sufletele ucenicilor săi, reușind să deslușească tainele ascunse din sufletele acestora. Ca semn de recunoștință pentru revigorarea vieții monahale din sihăstria Stânișoarei, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința din 2 iulie 2002, l-a numit arhimandrit.

Apreciat de monahi și ucenici, Părintele Laurențiu Popa a rămas însă la fel de smerit ca în primii ani de ascultare la Mănăstirea Sihăstria, în urmă cu 43 de ani, dezvăluind cu bărbăție dorul de Dumnezeu și bucuria rugăciunii care era aprinsă în inima lui.

Cea mai aleasă bucurie a trăit-o în anul 2016 când Cuvioșii Neofit și Meletie au fost trecuți în rândul sfinților, devenind ocrotitori ai întregii obști monahale și ai săi. Râvna sa duhovnicească l-a purtat la Locurile Sfinte și la Sfântul Munte Athos, căutând în permanență cuvânt de folos, cuvânt mângâietor aducător de pace și liniște sufletească. Pentru folosul duhovnicesc al obștii și al închinătorilor, cu ajutorul prietenului și fratelui său în ale călugăriei, părintele Ștefan Nițescu de la Schitul Lacu, a așezat la Mănăstirea Stânișoara o copie a Icoanei Maicii Domnului *Axion Estin* de la Mănăstirea Protaton (Duminica Ortodoxiei, la 5 martie 2017).

Dragostea arătată Maicii Domnului și sfinților la slujbele de priveghere și în cuvintele de învățătură s-au transformat în drum lin spre așezarea sa în ceata cuvioșilor.

A pășit spre cele veșnice înveșmântat în rugăciunile de mijlocire ale Maicii Domnului, ale Sfinților Cuvioși Neofit și Meletie, ale Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul și ale Sfântului Mare Mucenic Gheorghe pe care i-a cinstit drept ocrotitori ai săi și ai mănăstirii.

Chipul său va rămâne peste timp în inima și în amintirea celor care l-au cunoscut ca al părintelui dedicat întru totul slujirii lui Dumnezeu, împletind rugăciunea cu postirea, dragostea pentru cele sfinte cu privegherea și blândețea cu îndelunga răbdare.

Ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos Cel înviat din morți să odihnească sufletul slujitorului Său împreună cu dreptii în pacea, lumina și iubirea Preasfintei Treimi.

Veșnica lui pomenire din neam în neam!"

† VARSANUFIE
Arhiepiscopul Râmnicului

Expoziție de icoane la Muzeul Satului Vâlcean

Muzeul Satului Vâlcean a găzduit, duminică, 30 august, vernisajul expoziției de icoane realizate de membrii Școlii de la Vlădești.

Evenimentul a fost organizat în ziua prăznirii Sfântului Ierarh Alexandru, ocrotitorul bisericii de lemn care a fost relocată la Muzeul Satului, de la Mrenești-Crețeni, și a fost restaurată în anul 2002, prin truda și dăruirea sculptorului Alexandru Nancu.

În cadrul vernisajului, Părintele Consilier David-Ovidiu Totu a transmis cuvântul de binecuvântare al Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, care a descoperit nevoia de mărturisire a adevărului de credință prin icoană.

Membrii Școlii de la Vlădești sunt iconari și pictori bisericești din Arhiepiscopia Râmnicului. Școala de la Vlădești a fost înființată în 2018, la inițiativa pictorului

Gheorghe Dican, președinte al Filialei UAP Vâlcea și vicepreședinte al Uniunii Artiștilor Plastici din România, în cadrul Atelierului de Creație „Alexandru Nancu”, de la Vlădești-Vâlcea.

Anul acesta Școala de la Vlădești a pus bazele unui parteneriat cultural cu Asociația „Aristotelis” din Kozani – Grecia. Trei artiste iconar, membre ale acestei asociații au expus alături de iconarii vâlceni, în cadrul celei de treia ediții a expoziției.

Colocviu dedicat Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul la Seminarul Teologic din Râmnicu-Vâlcea

Seminarul Teologic Ortodox Sfântul Nicolae din Râmnicu-Vâlcea a găzduit vineri, 25 septembrie, Colocviul Sfântul Antim Ivireanul între cultura medievală și cea premodernă, în memoria vâlceană.

Cuvântul de binecuvântare al Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, a subliniat faptul că „lucrarea Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul nu poate fi înțeleasă pe deplin fără cunoașterea nivelului cultural al epocii la finalul căreia avea să ofere clerului și credincioșilor numeroase cărți în limba română.

Cartea munteană tipărită în prima jumătate a secolului al XVII-lea s-a menținut pe linia tradițională a culturii feudale. Au fost scrise în limba română cărți de predici, Evangheliile învățătoare și lucrări juridice: Pravila de la Govora (1640) și Îndreptarea Legii (Târgoviște, 1652). Mitropolitul Teofil al Țării Românești în «Predoslovia» Pravilei de la Govora, lucrare ce a fost tipărită și într-o ediție specială pentru Transilvania, afirma: «Socotit-am că mai toate limbile au carte pre limba lor; cu aceai cugetai și eu robul Domnului mieu Iisus Hristos să scoț ceastă carte, anume pravilă pre limba rumânească, sfinților voastre, frați duhovnici rumânești».

În Moldova au apărut tot mai multe cărți în limba română dintre care cea mai importantă rămâne Cazanul mitropolitului Varlaam.

Pentru Transilvania, cel mai important centru tipografic în secolul al XVII-lea a fost Bălgradul (Alba Iulia), unde s-a imprimat Noul Testament în anul 1648 și Psaltirea. Tot aici, în anul 1699 au fost publicate Bucoavna și Chiriadromionul, carte de predici în care era reprodusă, în mare parte, Cazanul lui Varlaam.

Astfel, la jumătatea acestui secol, limba română era prezentă în cărți de legi, în cărți de cult și de învățătură, contribuind prin vasta lor răspândire la

păstrarea caracterului unitar al cultului, dar mai ales păstrând în predosloviile domnitorilor și ierarhilor ideea apartenenței la neamul românesc. Unii dintre aceștia au militat deschis pentru unitatea națională în prefețele cărților dedicate „fraților rumâni”, „către seminția românească”, „neamului rumenescu”, „rodului românesc”.

Sfântul Antim, slujitor adevărat al Bisericii prin cuvânt și prin fapte, a continuat această lucrare de introducere a limbii române în cult și a reușit să întipărească pentru totdeauna în conștiința poporului român necesitatea săvârșirii slujbelor bisericești în limba strămoșească.

Alăsat, totodată, ucenicilor săi și nouă tuturor, o serie de sfătuiri spre creșterea duhovnicească, păstrate nu doar în cunoscutele Didahii, ci și în diferite alte scrieri ale sale, dintre care enumerăm: Învățătură pe scurt pentru taina pocăinții, Învățătură bisericească, Așezământul Mănăstirii Tuturor Sfinților. Dar prin toată această activitate a sa, nu putem spune că Sfântul Antim a luminat doar viața contemporanilor săi, ci și pe a noastră, a tuturor, lăsându-ne ca moștenire scrierile sale pline de o bogată învățătură duhovnicească, care și în prezent sunt izvoare de hrană spirituală”.

În continuare, au susținut comunicări: Prof. Univ. Dr. Ștefan Găitanaru, Prof. Dr. Ion Soare, Pr. Dr. Ion Gavrilă, Pr. Dr. Laurențiu Rădoi, moderator fiind domnul Prof. Dr. Ioan St. Lazăr, președintele Fundației Culturale Sfântul Antim Ivireanul.

În a doua parte a întâlnirii, au fost prezentate două noutăți editoriale: volumul *Lucrarea cultural-duhovnicească și social-misionară a Episcopului Vartolomeu Stănescu*, apărut la Editura Praxis a Arhiepiscopiei Râmnicului, și revista *Vitralii culturale / Biblioteca 70*, număr festiv dedicat aniversării Bibliotecii Județene Antim Ivireanul din Râmnicu-Vâlcea.

Rechizite și sprijin pentru elevi la începutul anului școlar

În perioada Pandemiei COVID-19, sistemul educațional a trebuit să se adapteze unei noi realități accentuând necesitatea investițiilor în tehnologie, resurse, formare, astfel încât fiecare copil să aibă acces la educație. Propunerea unor scenarii diferite în care s-au desfășurat cursurile, dar, în special, educația de acasă a testat răbdarea, creativitatea și inventivitatea profesorilor, elevilor și părinților.

Reafirmând necesitatea conlucrării Familiei cu Școala și Biserica în educația copiilor, Arhiepiscopia Râmnicului a inițiat la începutul anului școlar 2020-2021 o serie de proiecte prin care au fost sprijiniți copiii familiilor cu venituri reduse sau fără venituri, din dorința de a preveni excluziunea socială și abandonul școlar.

O atenție deosebită s-a acordat educației timpurii, întrucât pentru elevii de la clasele pregătitoare nu exista manual de religie la începutul anului școlar.

Pentru a suplini lipsa acestui manual, **Arhiepiscopia Râmnicului a oferit gratuit unui număr de 2381 elevi de la clasa pregătitoare, seturi de fișe de lucru pentru Religie**, publicate de Patriarhia Română și Ministerul Educației și Cercetării.

Totodată, au continuat și activitățile social-misionare desfășurate în cadrul parohiilor.

Astfel, în Parohia Galicea din Protopopiatul Râmnicu-Vâlcea, părintele Ioan Tițu a oferit rechizite și ghiozdane unor elevi care provin din medii defavorizate. Sprijinul parohiei nu s-a îndreptat doar către acești copii, întrucât, de-a lungul timpului, la Galicea generații întregi de tineri

au participat la Școala de duminică, desfășurând activități care au avut drept scop dezvoltarea personală, dar și cultivarea unor aptitudini, sub îndrumarea directă a duhovnicului lor.

Astfel, activitățile educaționale și misionare desfășurate de Corul *Vocea Topologului*, coordonat de către părintele Ioan Tițu, taberele și pelerinajele organizate în țară, având drept beneficiari direcți copiii și tinerii acestei parohii, activitățile sociale, descoperă activitatea misionară a părintelui Ioan Tițu de peste două decenii.

Ghiozdane și rechizite pentru copiii de la Grădinița Toți Sfinții

La început de an școlar, copiii de la Grădinița *Toți Sfinții* din Râmnicu-Vâlcea au primit ghiozdane și rechizite din partea parohiei în incinta căreia grădinița a fost organizată prima dată în anul 1909.

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, luni, 14 septembrie, copiii de la Grădinița *Toți Sfinții* din Râmnicu-Vâlcea s-au bucurat de prezența preoților parohiei și au primit rechizite și materiale pentru buna desfășurare a activității educaționale.

„Acest așezământ educațional confirmă bunul nume ce l-a dobândit în cei peste 100 ani de existență, sub mantia ocrotitoare a parohiei, contribuind permanent la formarea și modelarea

a numeroase generații de râmnicieni, prin cultivarea în inima și mintea copiilor a valorilor reale precum iubirea, bunătatea, răbdarea, modestia, înfrânarea. Biserica „Toți Sfinții” caută să îmbine latura cunoașterii cu cea afectivă necesare formării personalității copilului din perspectiva valorilor creștine, într-o atmosferă de cooperare și nu de concurență sau de presiune exterioară. Educația moral-creștină este extrem de importantă în dezvoltarea armonioasă a copilului, a personalității acestuia”, a subliniat părintele Mihai Cârstea.

Acest parteneriat oferă copiilor acestei grădinițe o perspectivă unitară și coerentă asupra disciplinelor de studiu, arătându-li-se constant că știința, arta și credința nu se contrazic între ele, ci se completează pentru a-L sluji pe Dumnezeu.

Copiii din centrul rezidențial al Fundației Inimă pentru inimă de la Goranu au primit sprijin la început de an școlar

Copiii din centrul rezidențial al Fundației Inimă pentru inimă de la Goranu au primit, duminică, 13 septembrie, ghiozdane noi din partea parohiei.

Participarea tinerilor la Sfânta Liturghie constituie un prilej de a cultiva dragostea, respectul și admirația față de valorile creștine, atașamentul față de semenii prin solidaritate, dreptate și recunoștință, dar și pentru descoperirea frumuseții sufletului, cultivat și îmbogățit prin virtuți.

Rechizite și daruri pentru elevi

Acțiuni de sprijinire a elevilor de gimnaziu și liceu cu rezultate bune la învățătură, dar cu posibilități financiare reduse, s-au desfășurat și în protoieriiile

Drăgășani, Călimănești și Horezu. Astfel, copiii au primit ghiozdane și rechizite școlare, pentru un bun început de an școlar.

Vorbind despre proiect, părintele protoieru

Daniel Bârneață a arătat că „deși în această perioadă multe din activitățile cu tinerii s-au desfășurat on-line, atitudinea trebuie să rămână cea a dialogului. Ne dorim în continuare să identificăm mijloace de pastorație a tinerilor care să suscite interes, să determine motivație de a participa la dialog și de a se integra în proiectele propuse dar, mai ales, pe lângă partea informativă, să determine o formare a caracterului prin asumarea unor valori și transformarea acestora în virtuți. Considerăm ca exigență misionară semnificativă afirmarea legăturii dintre Familie, Biserică și Școală în domeniul educației și, de aceea, am oferit ghiozdane și rechizite elevilor din mai multe comunități la început de an școlar”.

Conferințele și proiectele sociale „În vremuri tulburi Îl căutăm cu ardoare pe Dumnezeu”, la Biserica „Toți Sfinții”

La Biserica *Toți Sfinții* din Râmnicu-Vâlcea au debutat în luna septembrie întâlnirile duhovnicești „În vremuri tulburi Îl căutăm cu ardoare pe Dumnezeu”.

În cadrul uneia dintre întâlniri, doamna prof. Luciana Vlad a vorbit despre „Curajul vieții”, fiind evidențiată deopotrivă necesitatea lucrării sociale în perioada pandemiei.

„Viața este darul lui Dumnezeu făcut omului de la creație, Dumnezeu fiind izvorul vieții. Curajul vieții constă în mărturisirea credinței. Suntem chemați să avem curaj, chiar cu riscul de a deveni incoizi, apărând, propovăduind și mărturisind adevărul, care „ne va face liberi!”

A-L mărturisi pe Dumnezeu înseamnă a mărturisi filiația noastră divină. Înseamnă a mărturisi că suntem creați de Dumnezeu, că trăim și existăm în această ordine, în această rânduială divină. Mântuitorul Hristos ne-a îndemnat să îndrăznim, să avem curaj, să nu ne temem, căci El a biruit toate neazurile și încercările”, a subliniat părintele Constantin Cârstea în debutul manifestării.

Pe plan social, au fost desfășurate mai multe activități prin care au fost oferite pachete cu alimente persoanelor vârstnice, familiilor aflate în izolare la domiciliu sau celor a căror activitate a fost restricționată de măsurile de prevenire a răspândirii virusului SARS Cov 19. În cadrul activităților misionare, beneficiarii au fost sprijiniți și în alte activități care implicau deplasarea de la domiciliu: vizite la medic, cumpărarea de medicamente, achitarea facturilor.

„Pentru unele persoane vârstnice, împreună cu voluntarii noștri, a trebuit să asigurăm produsele de hrană dar să oferim și sprijin în activitățile gospodărești întrucât din teama de îmbolnăvire refuzau să plece din locuințe, fapt pentru care în anumite situații am solicitat ajutorul medicilor pentru a oferi îngrijire medicală la domiciliu”, a spus părintele Mihai Cârstea.

Activități filantropice organizate de elevii Seminarului „Sfântul Nicolae” și membrii Asociației Tinerilor Ortodocși „Sfântul Valentin”

Consiliul Elevilor Seminarului Teologic *Sfântul Nicolae* din municipiul Râmnicu-Vâlcea și membrii Asociației Tinerilor Ortodocși *Sfântul Valentin* a Arhiepiscopiei Râmnicului au organizat la începutul anului școlar o nouă acțiune social-filantropică pentru copiii de la casele de tip familial ale Fundației „Inimă pentru inimă” de la Ocnele Mari.

Părintele Nicolae Proteasa, directorul Seminarului Teologic, însoțit de părintele Siluan-Dumitru Scurtu de la Asociația Tinerilor Ortodocși *Sfântul Valentin*, și de tineri inimoși,

au vizitat copiii de la „Căsuța cu pitici” a Fundației „Inimă pentru inimă” de la Ocnele Mari. Cei mici au primit pachete cu alimente, dulciuri, legume pentru conservele de iarnă, haine, încălțăminte, cărți, dar mai ales zâmbete și speranța că împreună vor putea desfășura noi proiecte catehetice.

„Prin această faptă de ajutorare a semenilor aflați în diferite nevoi, acești binefăcători s-au străduit, după măsura fiecăruia, de a lucra virtutea milosteniei și de a fi următori în fapte sfinților lui Dumnezeu”, a precizat părintele Siluan-Dumitru Scurtu.

Un nou serviciu social al Arhiepiscopiei Râmnicului: Centrul de consiliere și sprijin

Serviciul social Centrul de consiliere și sprijin - Serviciu social acordat în comunitate persoanelor adulte este înființat și administrat de Arhiepiscopia Râmnicului, fiind acreditat de către Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pentru asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale.

Beneficiarii serviciilor sociale acordate în cadrul Centrului de consiliere și sprijin - Serviciu social acordat în comunitate persoanelor adulte sunt familii în risc de sărăcie și excluziune socială, cu venituri reduse, din Municipiul Râmnicu-Vâlcea și din localitățile limitrofe.

Pentru atingerea obiectivelor sale, Centrul utilizează metode active de identificare a beneficiarului. De regulă, acesta provine în special din următoarele medii:

- familii care se confruntă cu sărăcie și excluziune socială;
- persoane care sunt lipsite de sprijinul partenerului și/sau al familiei;
- persoane care își pierd locul de muncă sau locuința;
- persoane care se confruntă cu situații de presiuni

sau li se încalcă drepturile;

- persoane care au nevoie de informare și consiliere.

Scopul serviciului social Centrul de consiliere și sprijin - Serviciu social acordat în comunitate persoanelor adulte este de a preveni și depăși situațiile de dificultate cu care se confruntă numeroase familii. Coordonatorul serviciului social este doamna Viorica Adriana Iancu.

Sprijin pentru persoane bolnave și familii afectate de Pandemia Coronavirus

Sectorul Social-Filantropic al Arhiepiscopiei Râmnicului a organizat în lunile de vară și în luna septembrie, noi acțiuni de întraajutorare a unor persoane aflate în situație de risc.

Beneficiarii au primit din partea Arhiepiscopiei Râmnicului produse cu alimente de bază, dulciuri și articole vestimentare.

„Am întâlnit oameni cu multă durere în suflet și în viața de zi cu zi, cauza fiind, fie povara singurătății, fie neputința bătrâneții, fie lipsa celor necesare pentru un trai decent, dar cu multă nădejde și credință în ajutorul lui Dumnezeu. Am remarcat bucuria pe chipul oamenilor pe care i-am sprijinit, având și noi astfel o mulțumire că prin implicarea Bisericii multe persoane aflate în situații dificile găsesc alinare și sprijin”, a precizat doamna Viorica Adriana Iancu, Consilier social al Arhiepiscopiei Râmnicului.

Asociația Liga Femeilor Creștin Ortodoxe, solidară cu persoanele vulnerabile, izolate și singure

Cu binecuvântarea Înaltpreasfintitului Părinte Arhiepiscop Varsanufie, la începutul anului bisericesc membrele Ligii Femeilor Creștin Ortodoxe din Arhiepiscopia Râmnicului au desfășurat mai multe activități sociale.

Au fost oferite pachete cu alimente pentru familii din comunitățile Călinești, Colonie Nuci și Goranu.

În data de 8 septembrie au fost oferite, de asemenea, 60 porții cu mâncare caldă persoanelor aflate în evidența asociației, ocazie cu care au fost distribuite haine, încălțăminte

și rechizite necesare copiilor la început de an școlar.

„Cunoscând nevoile cu care se confruntă multe familii, membrele Ligii Femeilor Creștin Ortodoxe, mărturisind bucuria și generozitatea celor care oferă asociației diferite bunuri pentru a sprijini persoanele aflate în situații de risc social, s-au implicat în numeroase proiecte sociale în cadrul cărora au fost dăruite articole de mobilier, lucruri de uz casnic și gospodăresc și ajutoare financiare”, a precizat doamna Delia Zamfirescu, președinta asociației.

Tablete conectate la internet și rechizite pentru elevii rromi

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, părintele Nicolae Dorin Buda, inspector coordonator al Departamentului de misiune pentru rromi, în parteneriat cu Asociația Popa Soare din București, a oferit tablete conectate la internet unor elevi din localitatea Ocnele Mari care nu au posibilitatea de a participa la cursurile online desfășurate la nivelul unității de învățământ.

Mirro ghiozdano - Ghiozdanul meu

În cadrul programului social filantropic „Mirro ghiozdano - Ghiozdanul meu”, Departamentului de misiune pentru rromi a organizat la începutul lunii septembrie mai multe acțiuni prin care au fost dăruite ghiozdane cu rechizite școlare și produse alimentare pentru elevii rromi proveniți din familii cu situație financiară precară.

Afirmând rolul educației în dezvoltarea tinerilor, părintele Nicolae Dorin Buda a vorbit despre proiectul educațional „Škola si laçi – școala este bună”, care „își propune reducerea abandonului școlar prin încurajarea și motivarea copiilor rromi să frecventeze școala încă de timpuriu. Începerea cu întârziere a școlii sau frecventarea neregulată a cursurilor a condus, nu în puține situații, la abandon școlar timpuriu. Programul „Škola si laçi – școala este bună” propune accederea încă de timpuriu a copiilor rromi în procesul instructiv-educativ. Rezultatele confirmă rolul esențial al învățământului preșcolar în obținerea de reușite în etapele educaționale

următoare. Participarea redusă la învățământul preșcolar face ca elevilor să le fie greu să recupereze pe parcursul învățământului primar și reprezintă principalul factor al abandonului școlar timpuriu.

Trebuie să acordăm o atenție deosebită și aspectelor care privesc mediul socio-economic în care trăiesc unii dintre copii, pentru identificarea dificultăților financiare cu care se confruntă anumite familii, sănătatea precară, lipsa articolelor de îmbrăcăminte și încălțăminte adecvate, a rechizitelor sau a unui spațiu minim în cadrul locuinței în care copiii să se poată pregăti pentru școală. De aceea, au fost inițiate programe cu impact imediat pentru remedierea acestor aspecte: „Mirro ghiozdano - Ghiozdanul meu”, „Podema tatipe - Ghetuțe călduțe”, „Av paș o Del - Vino lângă Dumnezeu”; „Aven te das duma - Copilul tău este important, vino să vorbim despre el”; „Sastipen le rromenqe - Sănătatea rromilor”; „Sastipe tirre hurdeske - Sănătatea copilului tău”. Aceste proiecte își propun sprijinirea tinerilor rromi în continuarea studiilor gimnaziale și accederea la studiile liceale și universitare”, a arătat coordonatorul Departamentului de misiune pentru rromi.

Maica Domnului și Misiunea Bisericii

Editura Praxis
Arhiepiscopia Râmnicului

„Născătoarea de Dumnezeu este prin excelență pentru fiecare creștin dreptmăritor model pentru trăirea virtuților și împlinirea lor, însă este și model de a-L aduce pe Hristos în lume și de a-L vesti pe Acesta spre o tot mai deplină cunoaștere a Lui: „Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan XVII, 3).

Maica Domnului este o adevărată scară cerească și singura care face posibil urcușul omului către Dumnezeu. Ea este cea care îl urcă pe om în Împărăția lui Dumnezeu, făcând posibil acest fapt, prin înomenirea Fiului lui Dumnezeu. Ea este ușa Vieții, pentru că Viața Hristos prin ea a intrat în lume.

Viața Bisericii este împletită cu misiunea, adică cu vestirea Cuvântului lui Dumnezeu în lume.

Înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este rod al rugăciunii către Maica Domnului care ne face posibilă vederea Cuvântului, așa cum în istorie Maica Domnului L-a făcut văzut pe Cel nevăzut”.

† VARSANUFIE
Arhiepiscopul Râmnicului

COLEGIUL DE REDACȚIE

Președinte:

Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie
Arhiepiscopul Râmnicului

Vicepreședinte:

Pr. Dr. Mercurie Daniel Apostol
Vicar administrativ

Redactor-șef:

Pr. Constantin Olariu

Redactor:

Mircea-Ilie Stroe

Secretar de redacție:

Arhid. Silviu Marian Dumitrașcu

Tehnoredactare și grafică:

Editura Praxis a Arhiepiscopiei Râmnicului

E-mail:

editurapraxis@gmail.com

Adresă:

Arhiepiscopia Râmnicului
Str. Arhiepiscopiei, Nr. 1, Râmnicu-Vâlcea
Cod. 240178, O.P. 4, C.P. 419, Județul Vâlcea

Revista PRAXIS Anul V, Nr. 3

iulie - septembrie 2020

ISSN: 2457-5577 ISSN-L: 2457-5577

In acea largă operă de cultură răsăriteană, de cultură în toate limbile Răsăritului, prin găzduirea fruntașilor bisericești ai Orientului, patriarhi, mitropoliți, dascăli, prin operele lui de ctitorie la toate «locurile sfinte», el a știut, față de regiunile siriene, arabe, caucasiene supuse ori vasale turcilor, ca și față de grecoitatea europeană, să înlocuiască pe împărații bizantini de ordinioară, ca urmaș legitim al cărora era privit.

Domn autonom în țara lui, înconjurat cu prestigiu superior al cesarilor constantinopolitani ai lui Constantin cel Mare, în întreaga lume a Orientului, aceasta a fost situația Sfântului Constantin Brâncoveanu.

Nicolae Iorga